

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził solidarnie od P. B. i E. B. na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. kwotę 24.884,29 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2739 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 25 września 2007r. zawarta została umowa kredytu mieszkaniowego Własny K. lokatorski pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. a E. B. i P. B.. Przedmiotem umowy było udzielenie kredytu na kwotę 30.241,94 zł na remont lokalu mieszkalnego. W dniu zawarcia umowy oprocentowane wynosiło 9,61 % w stosunku rocznym. W trakcie obowiązywania umowy pozwani zaprzestali uiszczania miesięcznych rat i nie wywiązali się z zaciągniętego zobowiązania kredytowego co do kwoty 19.396,84 zł.

(...) Bank (...) S.A. wypowiedział umowę kredytowa i wystawił przeciwko pozwanym bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 3 grudnia 2012r. na kwotę 19.396,84 zł, któremu postanowieniem Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 23 stycznia 2013r. nadana została klauzula wykonalności.

Bank na podstawie umowy z dnia 17 września 2013r. dokonał sprzedaży wierzytelności, wskutek tego następcą prawnym wierzyciela stał się (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty sekurytyzacyjny z siedzibą w W.. Pismami z dnia 1 i 17 października 2013r. pozwani zostali powiadomieni o dokonaniu przelewu wierzytelności wynikającej z umowy kredytu. P. egzekucyjne prowadzone na podstawie bankowego tytułu wykonawczego nr (...) z dnia 3 grudnia 2012 r. zostało umorzone na wniosek wierzyciela postanowieniem z dnia 29 października 2013r.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego, Sąd I instancji wywiódł, iż żądanie pozwu znajduje swoje uzasadnienie w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r, prawo bankowe (Dz.U. z 2012r.poz. 1376 ze zm.). Strona powodowa nabyła wierzytelność (...) Banku (...) S.A. wobec pozwanych z tytułu niespłaconego kredytu. Zdaniem Sądu I instancji podniesiony przez pozwanych zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz przedawnienia roszczeń nie znajduje uzasadnienia. Istnienie po stronie powoda legitymacji czynnej do wniesienia powództwa zostało udowodnione załączoną kopią umowy przenoszącej wierzytelność z dnia 17 września 2013r.

W ocenie Sądu I instancji brak jest odstaw do twierdzenia, że roszczenie strony powodowej względem powodów uległo przedawnieniu (art. 117k.c.). W odniesieniu do dochodzonego roszczenia bieg trzyletniego okresu przedawnienia rozpoczął się z chwilą wypowiedzenia umowy kredytu – to jest 6 września 2010 r. Wierzyciel pierwotny przerwał bieg przedawnienia wobec pozwanych podejmując czynność mającą na celu dochodzenie i zaspokojenie roszczenia w postaci wystąpienia w dniu 13 grudnia 2012r. do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postępowanie prowadzone przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w następstwie tego wniosku zakończyło się postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko pozwanym. Zatem trzyletni termin przedawnienia zaczął biec na nowo z dniem 23 stycznia 2013r. Powództwo w niniejszej sprawie wytoczone zostało w dniu 21 lipca 2014r., zatem nie upłynął jeszcze termin przedawnienia opisany dyspozycją art. 118 k.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wnieśli pozwani.

Skarżący zarzucili orzeczeniu :

1.naruszenie przepisów prawa materialnego, a to :

a) art. 120 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie wobec przyjęcia, że w odniesieniu do dochodzonego roszczenia bieg trzyletniego okresu przedawnienia rozpoczął się z chwilą wypowiedzenia umowy kredytu, w sytuacji gdy po myśli powołanego przepisu, jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego,

bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie, tj. w przedmiotowej sprawie, mając na uwadze treść postanowień umownych §23 ust. 1 i 3 w zw. z §13 ust.2 umowy kredytu mieszkaniowego oraz to, że pozwani od samego początku nie spłacali kredytu – od dnia 27 stycznia 2008r.;

b) art.123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez błędną jego wykładnię wobec przyjęcia, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia, w sytuacji gdy czynność ta nie zmierza bezpośrednio do zaspokojenia i wobec tego nie przerywa biegu przedawnienia;

2.naruszenie prawa procesowego, a to :

a) art. 233 §1k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie sprowadzające się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wobec zaniechania dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny zasadności twierdzeń pozwanych na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, a oparcie się na niespójnych twierdzeniach powoda, wynikających z jego własnych dokumentów prywatnych;

b) z ostrożności procesowej – art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że w sprawie winny mieć zastosowanie ogólne zasady orzekania o kosztach postępowania, a nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające odstąpienie od obciążania pozwanych kosztami postępowania .

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wnieśli o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżących, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonych dyspozycją art. 233 k.p.c. i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

W szczególności zupełnie niezrozumiałą jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 k.p.c. w sytuacji, gdy pozwani w rozpoznawanej sprawie ograniczyli się jedynie do złożenia sprzeciwu (formularz –k.13-138), w którym to sprzeciwie podnieśli zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda i zarzut przedawnienia, jak też zakwestionowali zasadność roszczenia strony powodowej co do zasady i co do wysokości. Poza dowodem z przesłuchani stron na okoliczność istnienia zobowiązania między stronami, pozwani nie wskazali żadnych innych dowodów, nie uzasadnili także zarzutu przedawnienia roszczenia. Zarządzeniem z dnia 7 października 2014r. został wyznaczony termin rozprawy na dzień 2 grudnia 2014r., pozwani zostali wezwani na termin rozprawy do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania. Pomimo wezwania zarówno pozwani jak ich profesjonalny pełnomocnik nie stawili się na rozprawie. Strona pozwana przedłożyła dokumenty w postaci umowy kredytowej łączącej pozwanych z bankiem wraz załącznikami, przedłożyła pismo banku wypowiedające pozwany umowę kredytowa, przedstawiła także umowę przelewu wierzytelności, odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Pabianicach w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W tej sytuacji trudno przyjąć za uzasadnione twierdzenia skarżących, że Sąd I instancji zaniechał dokonania wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego. Pozwani nie wskazali żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń – przed Sądem I instancji nie wskazali nawet daty, od której w ich ocenie zaczął biec termin przedawnienia.

Pozwani przed Sądem I instancji reprezentowani byli przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata .W sytuacji braku jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej ze strony pozwanych, nie sposób uznać za uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów.

Całkowicie chybione są także podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 123 § 1 k.c. Wbrew twierdzeniom skarżących podniesionym w apelacji, wnioszek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia .Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004r. (III CZP 101/03 OSNC nr 4/2005, poz.58). Zgodnie z art. 124 § k.c. w okresie trwania postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu termin przedawnienie nie biegł i rozpoczął swój bieg na nowo dopiero z dniem uprawomocnienia się postanowienia z dnia 23 stycznia 2013r. Zatem zważywszy na fakt, że pozew w przedmiotowej sprawie wniesiony został w dniu 29 stycznia 2014r. należy uznać, iż roszczenie dochodzone pozewem nie uległo przedawnieniu.

Nie znajduje także uzasadnienia zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 120 § 1 zdanie 2 k.c. Powołany przez pozwanych § 23 ust. 1 i 3 umowy o kredyt z dnia 25 września 2007 r. wskazuje na możliwość wypowiedzenia umowy kredytu w części dotyczącej spłaty kredytu . Oznacza to, że oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia umowy kredytu stanowiło jedynie uprawnienie wierzyciela pierwotnego tj. banku , a nie jego obligatoryjny obowiązek. Cała należność objęta kredytem stawała się natychmiast wymagalna po upływie okresu wypowiedzenia .Twierdzenia pozwanych odnoszące się do okoliczności pozostawania w zaległości, odnośnie spłaty zobowiązania od dnia zaciągnięcia zobowiązania tj. od dnia 25 września 2007r. zostały po raz pierwszy sformułowane dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Tego rodzaju zarzut nie był podniesiony przez pozwanych przed Sądem I instancji. Skarżący nie uzasadnili , że konieczność powołania się na ten fakt nie była możliwa przed Sądem I instancji.

Twierdzenia skarżących o zaprzestaniu spłaty udzielonego kredytu już od samego początku sprzeczne jest z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W umowie z dnia 25 września 2007r. w § 2 bezpośrednio wskazane zostało , że bank zobowiązał się do postawienia do dyspozycji kredytobiorcy kredytu w kwocie 30.241,94 złotych. Natomiast z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że kwota niespłaconego kapitału wyniosła 19.396,84zł .Wysokość niespłaconego kredytu nie pozwala na uznanie za zasadnego twierdzenia pozwanych , iż w ogóle nie przystąpili do spłaty tego zobowiązania.

Bezasadny jest również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 102k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Zasady odpowiedzialności za wynik procesu, opisana dyspozycją art. 98 k.p.c. jest podstawą zasadą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Pozwani przegrali proces, zatem Sąd I instancji zasadni obciążył ich kosztami postępowania.

Stosownie do art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegranej tylko część kosztów albo nie obciążyć jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu Okręgowego, w rozpoznawanej sprawie nie zachodziły żadne szczególnie uzasadnione wypadki, które pozwoliłyby odstąpić od zasady odpowiedzialności za wynik procesu przy orzekaniu o kosztach postępowania. Za szczególną okolicznością opisaną dyspozycją art. 102 k.p.c. w żadnym razie nie może być uznane subiektywne przekonanie skarżących o słuszności swoich racji. Skarżący przed Sądem I instancji nie podnosili żadnych okoliczności związanych ze swoją sytuacją majątkową, zatem zupełnie niezrozumiałe jest twierdzenie skarżących, że trudna sytuacja majątkowa skarżących była znana Sądowi I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej, którego wysokość ustalona została na podstawie § 6 ust. 5 w zw. z §12 ust. 1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz.490).